

Ο

Σταυρός έγινε Πάσχα.

Το ίδιο Πάσχα μπορεί να γίνει και κάθε δοκιμασία, κάθε φόβος, κάθε μοναξιά, αρκεί να νικήσουμε το κεντρί της αμαρτίας που πάντοτε κρύβεται πίσω τους.

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Τι είναι το πολυτιμότερο για τη ζωή μας; Οι δυνάμεις μας, ο πλούτος, η νεότητα, οι κοινωνικές επιτυχίες, η δυνατότητα για ικανοποίηση των επιθυμιών μας, η αυτο-αναγνώριση την οποία πετυχαίνουμε μέσω της φιληδονίας, το να γνωρίσουμε τον κόσμο, το να αισθανθούμε ότι οι απόψεις μας έχουν πέραση στους πολλούς; Συχνά οι άνθρωποι αισθανόμαστε θυμό, όταν διαβλέπουμε ότι αυτό που θέλουμε, αυτό που πιστεύουμε ως το σημαντικότερο στη ζωή μας δεν γίνεται αποδεκτό. Δεν εκπληρώνεται. Και ριχνόμαστε ενόπτε σε έναν μάταιο αγώνα, προκειμένου να πείσουμε τους άλλους για την ορθότητα των σκέψεων και των επιθυμιών μας, για το ότι το πρόσωπό μας μπορεί να είναι το κέντρο της ζωής τους, για το ότι τελικά αξίζουμε να είμαστε οι σημαντικοί. Πληγωνόμαστε όταν διαπιστώνουμε ότι μένουμε μόνοι μας. Ότι οι άλλοι δεν μας καταλαβαίνουν. Ότι όσα κι αν είναι τα

επιχειρήματά μας, δεν καταφέρνουμε να τα συμμαριστούν οι άλλοι. Και τότε ο κόσμος μοιάζει μικρότερος. Κάποτε ζητούμε, όσοι πιστεύουμε στον Θεό, από Εκείνον να μας βοηθήσει να εκπληρώσουμε και να ζήσουμε ό,τι πολύτιμο. Δεν εξετάζουμε τι ζητά Αυτός από εμάς, ποιες είναι οι εντολές Του που απευθύνονται σε μας, ποιο το Ευαγγέλιό Του. Και Τον δοξάζουμε και Τον ευχαριστούμε όταν το θέλημά μας εκπληρώνεται, ελπίζουμε σ' Αυτόν όταν δεν έχει διαφανεί η ήττα μας, όταν όμως έχουμε ηττηθεί, οδηγούμαστε στην μελαγχολία. Φταίει και Εκείνος, φταίνει και οι άλλοι, που δεν μπορούμε να γίνουμε αντιληπτοί. Τέτοια είναι η ψυχосύνθεση ενός ανθρώπου που βλέπει τη νίκη, την εκπλήρωση των στόχων του, τη βίωση του πολύτιμου ως αφορμή αυτοεπιβεβαίωσης, ίσως και εξουσίας του εγώ έναντι του κόσμου.

Στην μεταπτωτική κοινωνία μας η Εκκλησία εξακολουθεί να προβάλλει το σημείο του Τιμίου Σταυρού. Όχι μόνο ως επίγνωση της χαρμολύπης που συνοδεύει τον ανθρώπινο κόπο και δρόμο, αλλά και της επίγνωσης ότι πολυτιμότερη από την επικράτηση ή την εκπλήρωση των όσων επιθυμούμε είναι η σχέση με τον Χριστό, όπως αυτή εκφράζεται στον τρόπο και το γεγονός της πίστης. Η σχέση με τον Χριστό δίνει ζωή και όχι μόνο πνευματική. Ο απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στους Γαλάτες, αναφέρει χαρακτηριστικά: «ό δε ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιού του Θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού» (Γαλ. 2, 20). Και η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου. Τα πάντα για τον Παύλο έχουν να κάνουν με την εγκατάλειψή του στο έλεος και τη χάρη που απορρέουν από τη σχέση με τον Χριστό. Δεν είναι μόνο η πνευματική πρόοδος. Η ικανότητα δηλαδή διάκρισης του απώτερου στόχου της ζωής που είναι η κοινωνία με τον Θεό στο πρόσωπο του Χριστού. Είναι και η σωματική όψη της ζωής. Η επιβίωση. Η σχέση με τον πλησίον. Η δυνατότητα του ανθρώπου να αξιοποιεί και τις σωματικές του δυνάμεις για να εργάζεται, να επικοινωνεί με τον πλησίον του, να κοινοποιεί τις ιδέες του, να γίνεται αποδεκτός από όσους αισθάνεται ότι έχει σημασία η αποδοχή τους, να χαίρεται και να απολαμβάνει ό,τι ο Θεός μάς έχει προσφέρει για να ζούμε με νόημα, ολόκληρο δηλαδή τον κόσμο. Αυτός ο δρόμος δεν μπορεί να βιωθεί χωρίς την πίστη στον Χριστό.

Μέσα από το πρίσμα αυτής της σχέσης τα πάντα παίρνουν αλλιώςτικο περιεχόμενο. Η συνειδητοποίηση από τον άνθρωπο ότι ο Χριστός μάς αγάπησε και πέθανε για χάρη μας πάνω στον Σταυρό δείχνει ότι δεν είμαστε μόνοι μας στον κόσμο. Αυτό όμως προϋποθέτει πνευματικό άνοιγμα. Προϋποθέτει ελπίδα στον Χριστό και αναζήτησή Του, με σκοπό η θυσία Του πάνω στον Σταυρό να έχει προσωπικό νόημα για μας. Και αναζητούμε τον Χριστό στις εντολές Του. Στην αγάπη, όχι μόνο την αποκλειστική προς τους οικείους μας, αλλά και την ανοιχτή προς όλο τον κόσμο.

Αναζητούμε τον Χριστό στην εμπιστοσύνη στο θέλημά Του, ακόμη κι αν αυτό φέρνει πικρίες στη ζωή μας. Στην ήττα όμως Εκείνος βρίσκεται εκεί. Αναζητούμε τον Χριστό στην υπομονή και στη συγχωρητικότητα κατά τις δοκιμασίες μας, κυρίως όταν ο εαυτός μας ταπεινώνεται. Αναζητούμε τελικά τον Χριστό στην Εκκλησία, ακόμη κι όταν αυτή φαίνεται να μας πληγώνει, δια των ταγών της ή δια της αδυναμίας των δομών της να καλύψουν αυτό που θα θέλαμε.

Το πολύτιμο είναι ο Χριστός. Η πίστη σ' Αυτόν περνά μέσα από τον Σταυρό και δείχνει έναν δρόμο διαφορετικό από αυτόν που ο κόσμος περιμένει και θα ήθελε. Όταν οι δικές μας δυνάμεις δεν επαρκούν ή μας εγκαταλείπουν, Εκείνος είναι παρών. Μας δίνει δύναμη να νικήσουμε τους φόβους μας. Να αντέξουμε τον κόπο. Να υπερβούμε ακόμη και τον θάνατο, που πάντοτε караδοκεί. Και την ίδια στιγμή να βαδίσουμε τη ζωή μας, ακόμη κι αν αυτή δεν είναι όπως τη θέλουμε, με φρόνημα γενναίο και χωρίς την απόγνωση της ήττας. Στο Σταυρό το δαιμονικό πνεύμα, η δύναμη του κακού, πίστεψε ότι συνέτριψε τον Θεάνθρωπο και νίκησε την απειλή την οποία Αυτός αποτελούσε για εκείνο. Πατήθηκε με τον θάνατο του Χριστού. Ο Σταυρός έγινε Πάσχα. Το ίδιο Πάσχα μπορεί να γίνει και κάθε δοκιμασία, κάθε φόβος, κάθε μοναξιά, αρκεί να νικήσουμε το κεντρί της αμαρτίας που πάντοτε κρύβεται πίσω τους. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω της πίστης στον αγαπήσαντα ημάς και παραδόντα τον εαυτό Του υπέρ ημών. Αυτή την πίστη χρειαζόμαστε σήμερα και στην προσωπική και στη συλλογική μας ζωή. Αυτήν που απουσιάζει από κάθε συζήτησή μας. Αυτήν που μας λείπει για να μην είναι η Εκκλησία ένα χρήσιμο μνημείο του παρελθόντος και μία κιβωτός υλικής φιλανθρωπίας, αλλά αυτή που καταδεικνύει και μας κάνει να χαιρόμαστε την Ανάσταση και τη Ζωή, που ο Χριστός ουδέποτε θα πάψει να μας δίνει!

Πηγή: synodoiporia.gr